

treball

NÚM. 167 · JULIOL / AGOST 2007 · PREU: 1,05 €

ICV ÉS EL PSUC DEL SEGLE XXI

Chema Corral

Membre del Consell Nacional d'ICV

La història dels dos darrers terços del segle XX no s'entén sense les aportacions del PSUC: la defensa de la República, la lluita del maquis i la clandestinitat posterior fins esdevenir *el Partit*. Defensor dels drets nacionals de Catalunya i eina d'integració dels treballadors immigrants es converteix en el "pal de paller" de l'oposició catalana i en una força fonamental en la negociació de la transició política.

Amb la seva legalització, ara fa 30 anys, s'obria una etapa d'una dècada caracteritzada pel treball per la construcció i consolidació de la democràcia, per la crisi interna i l'enfonsament del vot i la influència del partit, i per l'esgotament del model instaurat als països de l'est d'Europa, l'anomenat "socialisme real".

La caiguda del mur de Berlín té conseqüències cabdals per a l'esquerra europea. D'una banda, la socialdemocràcia, que ha estat incapaç de transformar la societat mitjançant la introducció paulatina de reformes, perd el seu sentit al no ser necessària per mantenir els sectors populars allunyats de Moscou. Per l'altra, els comunistes assistim al fracàs de l'opció política i organitzativa de l'estalinisme, restant sense un referent alternatiu al capitalisme.

Vint anys després, la crisi de l'esquerra a Europa continua sent evident. Observem la desorientació dels socialistes amb les alternatives que es belluguen, que van des de l'opció de Lafontaine a Alemanya, a la proposta de Prodi, amb el suport de Pasqual Maragall, de creació del Partit Demòcrata europeu. Observem també l'immobilisme de partits comunistes com el francès, ancorats en les essències que els fan vorejar el testimonialisme polític.

A Catalunya, el PSUC, que havia reflexionat des de la seva pròpia experiència teoritzant que no era possible construir el socialisme sense llibertat, va considerar que calia donar un gir i fer les coses d'una altra forma. Així s'inicia la seva refundació dos anys abans de la caiguda del mur, amb la creació d'Iniciativa per Catalunya.

El procés de passar d'un partit que havia assolit amb glòria i dignitat les seves propostes fundacionals, però que ja era un projecte històricament esgotat, a una formació política ecosocialista, ha sigut difícil i complicat, amb seriosos perills de desaparició. Hem consolidat una formació política d'esquerres útil, amb credibilitat i garanties per contribuir a eixamplar la democràcia, a fer realitat els drets nacionals de Catalunya, a preservar el planeta, a transformar la societat i a construir un món més just i en pau.

Ara podem dir que ICV és el PSUC del segle XXI, però l'esquerra europea no és l'esquerra que necessitem per impulsar un altre tipus de globalització i construir una Europa social. Partint de què l'esquerra és plural i diversa, cal superar la socialdemocràcia i l'estalinisme obrim processos de discussió, de redefinició de projectes i de convergència a nivell europeu. Si això es donés caldria ésser atents i saber llegir l'història, tal com el PSUC va saber llegir-la al 1987.†